

השבועון של חילי צבאות השם

ערב שבת קדש פרשת ויצא
ח כסלו תשע"ט • גליון 274

פנסאים

צעירים

בראונים
הבאים

לקיבוץ

דגבים

עלה לקרקע ב-1949

תעודת חיל

השם שלי הוא מנחם מנדל (מנדי) ברנע.
אני בן שמים עשורה.

אני גר בקבוץ רגבים, הסמוך לעיר הדרה - שם אני לומד.
בכתה 1 במלמוד התורה חב"ד.

שם גם נמצא סניף הפנסאים שלי, שבו אני חבר כבר שש
שנים.

אני יודע בעל פה חמשה פרקי מנא, את כל מסכת סנה
במשנה, וחמשה דפי גמרא.

הנהגה חסידית מיוחדת שלי:

בכל בית שאליו אני נכנס, במיוחד בקבוץ שלנו, אני מקפיד
מאוד לנשק את המזוזה. אנשים שמים לב לזה, ולומדים
ליקר ולחבב את המצוות.

סנידי מהקבוץ

בין הרפת ללול, במשחקים עם החברים
ובמפגשים המשפחתיים - להיות ילד חב"דניק
חסיד בקבוץ זה לשמש "דגמה חיה" כל רגע.

סנידי ברנע מקבוץ רגבים הוא קבוצניק בן
קבוצניק. המשפחה שלו יסדה את הקבוץ שבו
הוא מלד וגדל, והוא עצמו מכין את הקבוץ
ל"קבוץ גלילות".

העטפה ההפקדה

רוצים ללמד שעור חסידות קצר?

ספרי החסידות והמאמרים של הרבי האמציני כתובים בסגנון מיוחד מאוד. הם ארכים, רגשניים ומדברים ישר לתוך הלב. מי שטועם מהם קצת, ממש מתמכר...

בואו תנסו. הנה קטע קצר מתוך המאמר 'ויספו ענוים בהשם שמחה':

"בחנינת העצבות, זהו רק מצד הרגשת עצמו ביותר. כי למה יעצב אדם בחסרונות שבו, אם לא היה יודע ומרגיש בנפשו איזה מעלה ומדה טובה בכל אשר הוא עושה? אך זה רק מפני שאוהב את עצמו ביותר, על כן כשרואה את עצמו בשפלות המדרגה יתעצב אל לבו ביותר. וזה כל עקר מדת העצבות בכל אדם, מפני שהוא בעיניו יש ודבר חשוב".

תחשבו על זה טוב. למה אנחנו עצובים? - כי הדבר הכי חשוב לנו בעולם זה אנחנו. כל העולם מסתובב סביבנו.

אם חבר העליב אותנו או פגע בנו, זה סוף העולם; אם למורה היתה הערה על המבחן ולא קבלנו מאה, זה מוציא לנו את הרוח מהמפרשים; אם התאמצנו ואף אחד לא העריך את מה שעשינו, הדמעות זולגות אפלו בלי רשות.

למה? למה אנחנו נפגעים ונהיים עצובים? כי אנחנו אוהבים את עצמנו מאוד.

אם אנחנו רוצים להיות חסידים, בואו נזכר את זה: עצבות היא בעיה. לא בגלל שאסור להיות עצובים, אלא כי אין סבה להיות עצובים. כשיהודי מרגיש שהוא 'שום דבר', כי העקר זה לעבד את השם ולעשות מה שצריך - אז אין שום סבה להיות עצובים. כי גם אם מישוה 'עשה לנו' - אז מה?

אבא אחראי על דברי התורה בשלחן, והוא גם מגיש לנו חידונים על פרשת השבוע. האורחים מתפעלים בכל שבת לראות אותנו שולפים את התשובות במהירות. ככה אנחנו מרויחים שלוש מצוות בו זמנית: למוד תורה, כבוד הורים וקדוש השם...

אבא שלי הוא בשלחן מצטין. התבשיל הכי טעים של שבת הוא 'חרימה' שהוא מכין, שזה דג מושט ברטב עגבניות חריף-חריף. לנגב בו את החלה זה מעדון!

נעם הוא השומר האגדי של הקבוץ, וגם הוא אורח כמעט קבוע שלנו. יש לו כל כך הרבה ספורים מענינים, שאפשר לשמע אותו לילה שלם!

מי חבר את "אסדר לסעודתא"?

אני מניח שהכונה היא לא לספר בשם הזה, אלא לפיוט "אסדר לסעודתא" ששרים בכל בית בסעודה ביום השבת...

ובכן, את הפיוט הזה כתב האריז"ל.

מיהו האריז"ל אתם בודאי יודעים - זהו רבי יצחק לוריא, שחי לפני קרוב לחמש מאות שנה ופעל בעקר בעיר צפת. האריז"ל, שמקבל לקרא לו גם "הארי הקדוש", היה מגדולי חכמי הפקלה, ויסודות רבים בתורת החסידות מבססים על השיטה שלו בתורת הסוד.

בכל מקרה, לא מדבר בפיוט אחד. זוהי סדרה של שלישית פיוטים לשבת, שאותם כתב האריז"ל בעצמו, על בסיס דברים שכתובים בזוהר הקדוש על הסודות של השבת.

מסביב לשלחן

חשפחת ברנע

התורה מספרת שיעקב יצא מבאר שבע והלך לחרון. הוא היה צריך ללון בדרך, וכדי לשמור על עצמו מפגיעה הוא הקיף את הראש שלו באבנים.

ומה המסר? השליחות שלנו בעולם היא לא להסתגר בתוך הבית החם שלנו או רק בחדר, אלא להתמודד עם הנסיונות שמחכים לנו בחוץ, כמו שאומר השיר: "פשאגדל אצא לשליחות בעצמי"... זה דומה לזה שיעקב יצא מארץ הקדש והלך למקום לא כל כך קדוש. איך שומרים על עצמנו שלא נפגע רוחנית, הלילה? בשביל זה אנחנו צריכים להגן על הראש. זאת אומרת, גם כשבילית בררה אנחנו עוסקים בדברים גשמיים, ולא בתורה ובתפילה, הכי חשוב זה לשמור על הראש. את המחשבות ואת השכל להשקיע רק בתורה ובעבודת השם!

בסעודת שבת מתארחים אצלנו כמה יהודים קשישים, חלקם נצולי שואה. זו חוויה מאוד משמחת בשבילם. אתם צריכים לראות איך העינים שלהם מאירות כשהם מצטרפים אלינו לשירים ולנגונים...

אצלנו הדלת תמיד פתוחה. אני ממש מתכוון לזה, בדיוק כמו שזה נשמע. בשבתות, חגים ובסתם יום - כל מי שרוצה מזמין להכנס, אפילו בלי לדפק... וכלם מרגישים אצלנו ממש כמו בבית.

המלכה של המשפחה שלנו היא סבתא, אפא של אבא. היא

כבר בת שמונים, בלי עין הרע. היא מאוד גאה בנו ובנחת שאנחנו גורמים לה, והיא אורחת קבועה בשלחן השבת שלנו.

פעם התארחו אצלנו לסעודת שבת אחות של סבתא שלי ובעלה, שגרים בארגנטינה. הם יהודים חמים מאוד, אבל רחוקים מתורה ומצוות. בין הדגים למרק נגנו נגון, ופתאום הדודה-רבה שלי התחילה פשוט לבכות! היא נזכרה בבית של ההורים שלה...

אם יש שאלה שמעניינת אתכם ולא הצלחתם למצוא את התשובה, שלחו אותה למערכת. דו הלבדו ומצא עבורכם את התשובות, תסמכו עליו. אם לא תשאלו - איך תדעו?

הפיוט הראשון הוא "אזמר בשבחיו", שאותו אומרים או שרים בליל שבת; השני הוא "אסדר לסעודתא" - לסעודה ביום השבת; והשלישי הוא "בני היכלא", שאותו אומרים או שרים בזמן הסעודה השלישית, או כמו שקוראים לזה אצלנו: "רעוא דרעוין".

אגב, בכל שלושת הפיוטים, האריז"ל רומז את השם שלו בצורה מעניינת. כפי שנהגו לעשות פיוטנים רבים, הוא חותם את שמו בצרוף האותיות הראשונות של כל אחד מן ה'בתים' של הפיוט.

אם תעינו ב"אסדר לסעודתא" תגלו שהאותיות הראשונות של כל קטע מרפיבות יחד את המלים "אני יצחק לור...". לאן נעלמו האותיות 'ו' וא', אתם שואלים? זו שאלה טובה בהחלט. התשובה המסתברת היא ששתי הפסקאות האחרונות פשוט אבדו או נעלמו. ואכן, מענין לצוין כי בסדורים שונים (לא בסדור גסח חב"ד שאנחנו מתפללים בו) מופיעים בסוף "אסדר לסעודתא" שני 'בתים' נוספים, שמשלימים את הפזל...